

Ukrainian

Доброго дня, я українка Іва Репницька.

Розпочинаємо наш подкаст «Холодна кава»

І зараз я спитаю англійською мовою мого колегу, а потім повернемося до української.

Сьогодні, в цьому подкасті, ми поговоримо про культуру через призму того, що документальний фільм режисера Мстислава Чернова «20 днів в Маріуполі» отримав Оскар. І ми про це поговоримо.

Але зараз у мене є декілька питань англійською мовою...

Добрий день. Продовжуємо українською мовою. І продовжуємо говорити про культуру українську, про фільми, про книги. І в контексті отримання Оскара цього документального фільму «20 днів в Маріуполі». Я дуже рекомендую його подивитися.

Ви можете подивитися цей фільм в Британії. Перегляд цього фільму не безкоштовний, ви можете знайти його на різних ресурсах. Він коштує, по моєму, від двох до п'яти фунтів. І переглянути цей фільм. Я дивилася цей фільм до того, як він отримав Оскар. Дивитися цей фільм важко. Важко, тому що він знятий таким чином, що ви всі ці відео, з якого зроблено цей фільм. До речі, цей фільм англійською ви можете подивитися.

Ви можете подивитися, їх зі своїми хостами, зі своїми друзями британськими і пояснювати деякі моменти, тому що я дивилася зі своїм коханим і я пояснювала деякі моменти, тому що це, де це, як це відбувається, з чого це починалося і звичайно, що 20 днів це не закінчилось, це продовжується і, на жаль, триває.

Якщо ви згадаєте, я впевнена, ви дивилися Оскар, або потім дивилася новини. Мені сподобалося, звичайно, що весь світ це транслював, що сказав режисер цього фільму. Що, по-перше, це так, це перший Оскар в Україні, який отримала Україна на цій престижній премії, але режисер сказав, я, напевно, єдиний режисер в світі, який би не хотів отримати цей Оскар. Тому що, я би не хотів знімати цей фільм, тому

що цей фільм був народжений після того, як деяка країна, не знаю, чим можна її тут називати. Давайте назвемо, росія почала вбивати людей і знищувати міста в Україні.

Відповідно, цей режисер не хотів знімати цей фільм, він би хотів зняти фільм про прекрасний Маріуполь, про ці міста, які в нас зараз є про Харків, про інші міста, але, на жаль, така є реальність. І є така статистика, що буквально, міжнародної організації Human Rights Watch, що приблизно за перший рік війни в Маріуполі було саме вбито, за час військових дій вісім тисяч людей.

Знайдено більше десяти тисяч могил, але, можливо, навіть зараз більше. Але про це, про велику таку трагедію, яка зараз є в Україні. Я вас попрошу, якщо вам важко дивитися цей фільм, якщо ви самі з Маріуполя, будь ласка, також під цим подкастом напишіть відгук, можете написати його українською, якщо з англійською вам важко, напишіть, коли ви поїхали, як це вам було для вас? І якщо вам потрібна підтримка, якщо ви хочете обговорити це, можливо, передивитися цей фільм разом, ми обов'язково знайдемо місце в Пітерсфілді і подивимось цей фільм разом, і ви поділитесь тим, що ви переживали, якщо у вас для цього є потреба. Пишіть коментар під цим подкастом.

Я хочу, до речі зауважити, що про війну в Україні почали забувати у світі. Наприклад, ми робили в Пітерсфілді виставку фотографій про події в Україні. Ми роздрукували фотографії і деякі люди з Британії, мої друзі тут в Пітерсфілді задавали питання, а що війна ще не закінчилася?

Тобто я розумію, людей, які живуть тут в Британії, вони мають свої проблеми, це нормально. І, звичайно, що для них війна десь там в Україні, ну, це точно не перша новина, яка їх турбує. Для нас, українців, це дуже важливо, це наш дім.

І ми слідкуємо за подіями, що відбуваються в Україні. Але рівень уважності до цих новин теж впав. Якщо я раніше, в березні 2022 року, я постійно була в новинах. То зараз, скажу вам чесно, я дивлюся новини тільки один раз в день. І так буває, що, наприклад, зараз у моєму житті відбуваються якісь радісні події.

І, наприклад, я можу поставити сторіс, де я там посміхаюся, де в мене в житті якісь радісні події. А потім після цього я дивлюся новини і,

наприклад, про загибель людей. Чи про те, що сталося в Одесі загинули люди, чи в іншому місті.

Тому це такий дисонанс, який відбувається у нас. Так, але, будь ласка, я прошу вас, якщо ви можете, розповідайте про те, що відбувається в Україні. Беріть участь у всіх подіях, які є, при нагоді. І запрошуюю всіх, 30 березня відбудеться маркет, котрий присвячений Великодню. І я запрошую вас, доєднуєтесь, ми збираємо кошти на українських медиків. Кожен фунт рятує життя!

І сьогодні я також хочу поговорити, які книги ви б рекомендували прочитати британцям про Україну. Тому що я, наприклад, знаю декілька англомовних книг.

Одна з них – «Ukrainer», який говорить про наші регіони, які вони гарні, які культурну спадщину. Мені дуже подобається книга «Доця». Авторка Тамара Дуда. Вона описує події, які відбуваються спочатку 2014 року. Вона також є англійською мовою.

Зараз вийшло декілька книг англійською мовою про Президента Зеленського. Теж є різні рекомендації з цього приводу. Є книга, кулінарна книга про наші традиції. Також, будь ласка, якщо в вас, ви потрапляли, ви читали якусь гарну англійською мовою, яку можна порекомендувати. Будь ласка, пишіть, я буду дуже рада, і ми створимо таку бібліотеку англомовних книг, щоб наші друзі тут в Британії більше знали про Україну. (Авторка: я купила декілька книг в книгарнях Петерсфілда про Україну. Рекомендую)

Ви знаєте, що на початку війни, деякі наші українські співаки, наші актори, вони говорили, що всі ті події, які відбуваються в Україні, це політика, а культура поза політикою, і ми, наприклад, будемо знімати російською мовою, ми будемо працювати з росіянами.

Зараз це не відбувається, і зараз, після двох років війни, свідомо вже розподілились, хто залишився на цій стороні, хто підтримує Україну. Тому, звичайно, ви пам'ятаєте євробачення, яке було, і звичайно, що і про Азовсталь, і про Маріуполь ми тоді говорили.

І це важливо. Важливо не розділяти. Не має такого поняття, що є політика, є музика, є кіно, а є війна, тому що це життя. Будь ласка, також, якщо ви художник або будь ласка, також надсилайте свої

роботи, створюйте листівки, і ми обов'язково обов'язково будемо нагадувати про війну.

Мій подкаст сьогодні такий трошки сумний, тому що, да, «20 днів в Маріуполі», це точно не то кіно, що дивитися з попкорном, але я хочу згадати одну історію, я не буду називати імена, але я думаю, що ти обов'язково це послухаєш, і я дуже радію, що в твоєму житті відбулися ці зміни.

Тому що подкаст – це про життя, це про історії. В деяких подкастах “Холодної кави” будуть присутні гості, які будуть ділитися своїми історіями, в деяких подкастах буду я ділитись цими історіями. І зараз я хочу поділитися, тому що ми говоримо в різні культури. Я хочу поділити історією одної дівчини, жінки (Авторка: для мене всі дівчата, жінки і бабусі – це дівчата, вибачте).

От я хочу поділитися цією історією, ця жінка вона приїхала сюди в Британію з дитиною. І звичайно, що в першій місяці, коли ми сюди приїхали в Британію, у нас українців було питання виживання. Вона художниця, але навіть думки не було, що два роки тому якось розвивати це, бути художницею. Вона розуміла, що я спілкувалася з нею на цю тему, що як вона може малювати, коли починається війна, і вона там має захистити свою дитину. Вона почала працювати тут, в Пітерсфілді, заробляти кошти просто на буденне проживання.

І ми поговорили десь після року війни, це був грудень, і я в неї запитала, що ти ж художниця, що ти за останній рік створила якісь картини, якісь проекти? І вона сказала: “Ти знаєш, я не маю сил. У мене немає натхнення. Я не можу думати, я хочу тільки допомагати своєму чоловікові, який зараз воює. І це якось абсурдно буде. Мистецтво і війна. Це, я не знаю, вогонь і вода.” Але потім поступово вона взяла участь в одній виставці, потім іншій. Частина картин були про те життя до війни. Це були море, це були якісь пейзажі. Але звичайно, в була війна. Було, про ту біль, яку вона відчуває, яку відчувала. І частина картин була продана. І кошти були направлена також і на благодійність.

Але зараз я дуже радію, вона створила дуже чудову групу, в ній займаються дітки, в них займаються дорослі мистецтвом. Це прекрасна

група. І якщо вона дозволить, я звичайно про це поговорю, дам посилання. Але я хочу сказати про те, що, будь ласка, творіть мистецтво! І ви пишете книги, або ви малюєте, або ви створюєте музику. Ви можете показувати через це мистецтво, ту біль, яке зараз, яку зараз ви відчуваєте. Ви маєте цю силу. Робіть ці виставки, спілкуйтесь з своїми митцями, своїми колегами. І це також важливо. Важливо не тільки новини, які є. Тому що ви знаєте, що, наприклад, на БіБіСі дуже маленька частина новин зараз про Україну.

Тому ми сьогодні поговорили про фільм «20 днів в Маріуполі», який показав всьому світу, що дійсно відбувається в Україні і частина світу була вражена, звичайно, що це реальні події, це не постановочні події. Це реальні події, які відбуваються в Україні.

І люди, які створювали цей фільм, вони наражали себе на дуже велику небезпеку, тому що вони вивозили ці відеоматеріали через блок пости. Ви знаєте історії інших журналістів, які просто були вбиті за ці матеріали, схожі матеріали, які вони знімали в Маріуполі, або в інших містах України.

Тому світ, весь світ побачив це. Але якщо ви знаєте цю історію, що один з каналів, вони обрізали пряму трансляцію і відповідно вже в записі документи, вже цієї номінації українців ви не побачите. Вони аргументували це тим, що немає місця, в записі. Не буду обговорювати це, чому в минулому році на це було місце, а в цьому році його не вистачило. (Авторка: на момент виходу подкасту компанія вибачилась і вставила в запис трансляції “Оскар” номінацію).

Але дивіться, фільм, такий фільм, про життя, читайте книги, і я дуже хочу записати ваші історії. Якщо ви готові поділитися вашими історіями, ті люди, які зараз перебувають в Пітерсфілді, будь ласка, зв'яжіться зі мною. Ми проговоримо з вами і поділимося історіями вашими переживаннями з усім світом і з Пітерсфілдом також.

Мені здається це важливо. Наскільки вам боляче це загадувати, подивіться, можливо ви не готові зараз.

Якщо ви готові, це дуже важливо, щоб світ знав, що відбувається в Україні, і ми маємо перемогти, ми маємо це зупинити.

Дякую вам. Трошки такий сумний сьогодні подкаст. З вами була Іва Репницька, мій подкаст «Холодна кава». Поговоримо наступного тижня, а зараз у нас буде урок української мови для британців.

Адаптація зі звуку в текст: Орися Олійник

Hi, I am Ukrainian Iva Repnytska.

Let's start our podcast "Cold Coffee"

And now I will ask my colleague in English, and then we will return to Ukrainian.

Today, in this podcast, we will talk about culture through the prism of the fact that the documentary film directed by Mstislav Chernov "20 Days in Mariupol" won an Oscar. And we will talk about it.

But now I have a few questions in English...

Hi! We continue in Ukrainian. And we continue to talk about Ukrainian culture, about films, about books. And in the context of receiving an Oscar for this documentary film "20 days in Mariupol". I highly recommend watching it.

You can watch this movie in the UK. Watching this movie is not free, you can find it on various resources. It costs, I think, from two to five pounds. And watch this movie. I saw this movie before it won the Oscar. This movie is hard to watch. It's hard because it's shot in such a way that you're all these videos that this movie is made from. By the way, you can watch this movie in English.

You can watch them with your hosts, with your British friends and explain some points, because I watched with my lover and I explained some points, because what is it, where is it, how does it happen, where did it start and of course, that 20 days it has not ended, it continues and unfortunately continues.

If you remember, I'm sure you watched the Oscars or watched the news afterwards. I loved, of course, that the whole world broadcast it, what the director of this film said. First of all, yes, this is the first Oscar in Ukraine, which Ukraine received at this prestigious award, but the director said, I am probably the only director in the world who would not like to receive this Oscar. Because, I wouldn't want to make this film, because this film was born after some country, I don't know what to call it here. Let's name it, Russia started killing people and destroying cities in Ukraine.

Accordingly, this director did not want to make this film, he would like to make a film about beautiful Mariupol, about these cities that we have now,

about Kharkiv, about other cities, but, unfortunately, this is the reality. And there are such statistics, literally, from the international organization Human Rights Watch, that during the first year of the war, eight thousand people were actually killed in Mariupol during the hostilities.

More than ten thousand graves have been found, but perhaps even more now. But about this, about such a great tragedy that is now in Ukraine. I ask you, if you have difficulty watching this film, if you yourself are from Mariupol, please also write a review under this podcast, you can write it in Ukrainian, if you have difficulty with English, write when you went, how was it for you? And if you need support, if you want to talk about it, maybe watch this film together, we'll definitely find a place in Petersfield and watch this film together, and you can share what you've been going through if you feel the need to. Write a comment under this podcast.

By the way, I want to note that the world has begun to forget about the war in Ukraine. For example, we held a photo exhibition about events in Ukraine in Petersfield. We printed the pictures and some people from Britain, my friends here in Petersfield asked the question, is the war not over yet?

I mean, I understand people who live here in Britain, they have their own problems, that's normal. And, of course, that for them there is a war somewhere in Ukraine, well, this is definitely not the first news that worries them. For us, Ukrainians, it is very important, it is our home.

And we follow the events taking place in Ukraine. But the level of attention to these news also fell. If I was earlier, in March 2022, I was constantly in the news. Now, to tell you the truth, I only watch the news once a day. And it so happens that, for example, some joyful events are happening in my life now.

And, for example, I can post stories where I smile, where I have some joyful events in my life. And then after that I watch the news and, for example, about the death of people. Whether people died because of what happened in Odesa, or in another city.

Therefore, this is such a dissonance that occurs in our country. Yes, but please, I am asking you, if you can, to talk about what is happening in Ukraine. Participate in all the events that are available, whenever possible. And I invite everyone, there will be a market dedicated to Easter on March

30. And I invite you to join us, we are collecting funds for Ukrainian doctors. Every pound saves a life!

And today I also want to talk about what books you would recommend to British people to read about Ukraine. Because I, for example, know several English-language books.

One of them is "Ukrainer", which talks about our regions, how beautiful they are, what cultural heritage they have. I really like the book "Dotsia". The author is Tamara Duda. It describes the events that take place at the beginning of 2014. It is also in English.

Several books have now been published in English about

President Zelenskyi. There are also various recommendations in this regard. There is a book, a cookbook about our traditions. Also, please, if you happen to have read something good in English that you can recommend. Please write, I will be very happy, and we will create such a library of English-language books so that our friends here in Britain know more about Ukraine. (Author: I bought several books in Petersfield bookstores about Ukraine. I recommend)

You know that at the beginning of the war, some of our Ukrainian singers, our actors, they said that all the events that are happening in Ukraine are politics, and culture is outside of politics, and we, for example, will film in Russian, we will work with the Russians.

This is not happening now, and now, after two years of war, they have already deliberately divided who remains on this side, who supports Ukraine. Therefore, of course, you remember the European vision that was, and of course, we talked about Azovstal and Mariupol then.

And this is important. It is important not to separate. There is no concept that there is politics, there is music, there is cinema, and there is war, because this is life. Please also, if you are an artist or please also send your work, create postcards and we will definitely make sure to remind you about the war.

My podcast today is a little sad because, yes, 20 days in Mariupol is definitely not a movie to watch with popcorn, but I want to mention one story, I won't name names, but I think you must You must listen to it, and I am very glad that these changes have taken place in your life.

Because the podcast is about life, it's about stories. Some Cold Coffee podcasts will feature guests who will share their stories, some podcasts will feature me sharing those stories. And now I want to share because we speak in different cultures. I want to share the story of one girl, a woman (Author: for me, all girls, women and grandmothers are girls, sorry).

So I want to share this story, this woman, she came here to Britain with a child. And of course, in the first month when we arrived here in Britain, we Ukrainians had a question of survival. She is an artist, but two years ago there was no idea that she would somehow develop it, to be an artist. She understood that I talked to her about this topic, that how can she paint when the war starts and she has to protect her child there. She started working here in Petersfield, earning money just for daily living.

And we talked sometime after the year of the war, it was December, and I asked her, are you an artist, have you created any paintings, any projects in the last year? And she said: "You know, I have no strength. I have no inspiration. I can't think, I just want to help my husband who is fighting now. And it will somehow be absurd. Art and war. It's, I don't know, fire and water." But then she gradually took part in one exhibition, then another. Some of the paintings were about life before the war. It was the sea, it was some landscapes. But of course, there was a war. It was about the pain that she feels, that she felt. And some of the paintings were sold. And the funds were also sent to charity.

But now I am very happy, she created a very wonderful group, in which children are engaged in art, and in them adults are engaged in art. This is a great group. And if she allows, I will certainly talk about it, give a link. But what I want to say is please make art! And you write books, or you paint, or you make music. You can show through this art, the pain that you are feeling right now. You have this power. Make these exhibitions, communicate with your artists, your colleagues. And this is also important. It is not only the news that is important. Because you know that, for example, on the BBC, a very small part of the news is now about Ukraine.

That is why today we talked about the film "20 days in Mariupol", which showed the whole world what is really happening in Ukraine and part of the world was shocked, of course, that these are real events, they are not staged events. These are real events taking place in Ukraine.

And the people who made this film, they were putting themselves in very great danger because they were taking this footage out through the blockade posts. You know the stories of other journalists who were simply killed for these materials, similar materials they shot in Mariupol or in other cities of Ukraine.

That's why the world, the whole world saw it. But if you know this story, that one of the channels cut the live broadcast and, accordingly, the documents are already in the recording, you will not see this nomination of Ukrainians. They argued that there is no room in the record. I will not discuss this, why last year there was room for it, but this year there was not enough of it. (Author: at the time of the release of the podcast, the company apologized and inserted an Oscar nomination into the recording of the broadcast).

But look, a movie, such a movie, about life, read books, and I really want to record your stories. If you are willing to share your stories, those people who are currently in Petersfield, please contact me. We will talk to you and share the stories of your experiences with the world and Petersfield too.

I think this is important. As much as it hurts you to think about it, look, maybe you are not ready now.

If you are ready, it is very important that the world knows what is happening in Ukraine, and we have to win, we have to stop it.

Thank you. A bit of a sad podcast today. Iva Repnytska, my podcast "Cold Coffee" was with you. We'll talk next week, and now we'll have a Ukrainian language lesson for the British.

Adaptation from sound to text: Orysia Oliynyk

